

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-111-02

Druk nr 707
Warszawa, 10 lipca 2002 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Aktu z dnia 29 listopada 2000 r. rewidującego Konwencję i udzielaniu patentów europejskich.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Gospodarki

Z wyrazami szacunku
(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia 2002 r.

o ratyfikacji Aktu z dnia 29 listopada 2000 r. rewidującego Konwencję o udzielaniu patentów europejskich.

Art. 1.

Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Aktu z dnia 29 listopada 2000 r. rewidującego Konwencję o udzielaniu patentów europejskich, sporządzoną w Monachium dnia 5 października 1973 r.

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

P r o j e k t

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości

W dniu 29 listopada 2000 roku został przyjęty Akt rewidujący Konwencję o udzielaniu patentów europejskich, sporządzoną w Monachium dnia 5 października 1973 roku.

Po zapoznaniu się z powyższym Aktem, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- został on uznany za słuszny zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych,
- jest on przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony,
- będzie on niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

2002 r.

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Aleksander Kwaśniewski

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

Uzasadnienie wniosku o ratyfikację Aktu z dnia 29 listopada 2000 r. rewidującego Konwencję o udzielaniu patentów europejskich z dnia 5 października 1973 r.

I. Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją o udzielaniu patentów europejskich

Zgodnie z postanowieniami art. 66 ust. 2 (w związku z załącznikiem XIII (1)) Układu Europejskiego podpisanego w Brukseli dnia 16 grudnia 1991r., ustanawiającego stowarzyszenie między Rzeczypospolitą Polską a Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, Polska została zobowiązana do złożenia do końca 1996 r. wniosku o przyjęcie do Konwencji o udzielaniu patentów europejskich z dnia 5 października 1973 r. Stosownie do postanowień art. 166 ust. 1(b) przedmiotowej Konwencji, przystąpienie do niej następuje wyłącznie na zaproszenie Rady Administracyjnej Europejskiej Organizacji Patentowej, organu powołanego przez tę Konwencję.

Polska złożyła wniosek o przyjęcie w listopadzie 1996 r.. Rada Administracyjna, zgodnie z postanowieniami art. 166 ust. 1 (b) Konwencji o udzielaniu patentów europejskich, w dniu 29 stycznia 1999 r. podjęła Decyzję o wystosowaniu dla Polski zaproszenia do przystąpienia do Konwencji z zastrzeżeniem, że „jeżeli EPC zostanie zrewidowane poprzez konferencję umawiających się państw na podstawie art. 172 EPC zanim Rzeczypospolita Polska złoży dokument przystąpienia, wówczas Rzeczypospolita Polska może przystąpić jedynie do zrewidowanej wersji EPC. Do czasu wejścia w życie zrewidowanej wersji EPC, przystąpienie do niej będzie traktowane jak przystąpienie do obecnej wersji EPC”. Zatem wystarczające jest ratyfikowanie jedynie Aktu rewizyjnego, co jest również zgodne z opinią Ministerstwa Spraw Zagranicznych przedstawioną w trakcie konferencji uzgadniającej. Ponieważ przystąpienie do Konwencji następuje wyłącznie na zaproszenie Rady Administracyjnej Europejskiej Organizacji Patentowej, Polska, aby uzyskać członkostwo, zobowiązana jest podporządkować się Decyzji Rady Administracyjnej w tej kwestii.

Rewizja Konwencji została uchwalona w dniu 29 listopada 2000 r.. Akt rewidujący Konwencję otwarty był do podpisu do dnia 1 września 2001 r. i został podpisany przez 17 państw (nie podpisały: Finlandia, Irlandia i Cypr). Wejdzie on w życie albo po upływie dwóch lat od złożenia dokumentu ratyfikacyjnego przez piętnaste umawiające się państwo, albo jeśli data ta przypadnie wcześniej, w pierwszym dniu trzeciego miesiąca od złożenia dokumentu ratyfikacyjnego przez ostatnie z wszystkich umawiających się państw Konwencji. Dualistyczne określenie daty wejścia w życie Aktu rewizyjnego zależało od woli państw stron Konwencji. Państwa te miały na względzie przyspieszenie jego wejścia w życie, gdyby od złożenia dokumentu ratyfikacyjnego lub przystąpienia przez piętnaste państwo do chwili złożenia dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia przez ostatnie z nich upłynął okres krótszy niż przewiduje to wariant pierwszy. Ustalenie nawet przybliżonej daty wejścia w życie Aktu rewizyjnego jest praktycznie niemożliwe, gdyż jest uzależnione od ratyfikacji Aktu rewizyjnego przez poszczególne umawiające się państwa. Ze względu na zawarte w Decyzji Rady Administracyjnej postanowienie o związaniu Polski, do chwili wejścia w życie tego Aktu, aktualnie obowiązującym tekstem Konwencji o udzielaniu patentów europejskich, termin wejścia w życie Aktu rewidującego Konwencję nie ma wpływu na proces ratyfikacji tej umowy międzynarodowej przez Polskę.

II. Różnice między dotychczasowym i projektowanym stanem prawnym

Konwencja o udzielaniu patentów europejskich wprowadziła w krajach będących stronami tej Konwencji system uzyskiwania, na podstawie jednego europejskiego zgłoszenia patentowego, tytułu ochronnego na wynalazek w postaci patentu europejskiego. W odróżnieniu od zasady terytorialności, stanowiącej cechę charakterystyczną dla uzyskania ochrony patentowej, patent europejski daje możliwość uzyskania ochrony w dowolnie wybranej przez zgłaszającego liczbie państw (aktualnie 20) będących stronami przedmiotowej Konwencji. Patent taki, w każdym z państw stron Konwencji, dla których został wydany, wywiera ten sam skutek prawny i przyznaje uprawnionemu z tego patentu takie same prawa jakie wynikają z patentu krajowego udzielanego w tym państwie. Innymi słowy, w celu uzyskania ochrony patentowej w państwach stronach Konwencji, zgłaszający nie potrzebuje wszczynać postępowań przed krajowymi urzędami patentowymi, lecz może uzyskać patent europejski w jednym postępowaniu przed, powołanym Konwencją, Europejskim Urzędem Patentowym. Nie jest to jednak patent jednolity rozciągający swoją moc prawną na obszar wszystkich państw członkowskich Konwencji.

Po zakończeniu procedury dotyczącej wydania patentu, kończą się kompetencje Europejskiego Urzędu Patentowego, a wszelkie sprawy związane z patentem europejskim są prowadzone przez odpowiednie organy poszczególnych państw członkowskich. Prawo konwencyjne reguluje jedynie takie kwestie jak: czasokres trwania patentu europejskiego (20 lat), zakres ochrony wynikającej z patentu europejskiego, brany pod uwagę przy orzekaniu o naruszeniu patentu, podstawy do złożenia sprzeciwu i ustalenie, że uchylenie patentu europejskiego w wyniku sprzeciwu wywiera skutki na terytorium wszystkich wyznaczonych przez zgłaszającego państw oraz przesłanki, na podstawie których może nastąpić orzeczenie o nieważności patentu europejskiego.

Postępowanie przed Europejskim Urzędem Patentowym wszczyna się poprzez złożenie podania o udzielenie patentu europejskiego. O udzielenie patentu europejskiego może ubiegać się każda osoba fizyczna lub prawna, uznana za taką na podstawie prawa, któremu podlega. Jest to więc system otwarty, dostępny również dla podmiotów pochodzących z państw nie związanych Konwencją. Ochronę można uzyskać na rozwiązania nowe, charakteryzujące się odpowiednim poziomem wynalazczym i nadające się do przemysłowego stosowania oraz nie podlegające wymienionym w Konwencji wyłączeniom spod ochrony.

W postępowaniu przed Europejskim Urzędem Patentowym można wyróżnić następujące etapy:

- etap badania formalnego, kończący się publikacją zgłoszenia europejskiego,
- etap badania mający na celu ustalenie czy na wynalazek będący przedmiotem zgłoszenia może zostać udzielony patent europejski, kończący się publikacją wzmianki o udzieleniu patentu europejskiego i publikacją europejskiego opisu patentowego,
- etap tzw. postępowania sprzeciwowego, w przypadku wniesienia przez jakąkolwiek osobę trzecią sprzeciwu w stosunku do udzielonego patentu europejskiego.

Wynikiem postępowania sprzeciwowego może być utrzymanie patentu w mocy, uchylenie patentu w całości lub w części lub utrzymanie patentu w postaci zmienionej.

Od wszystkich decyzji wydanych w postępowaniu przed Europejskim Urzędem Patentowym służy odwołanie. Uprawnionym do wniesienia odwołania w sprawie jest każda strona postępowania, która uważa, że jej żądania nie zostały w decyzji uwzględnione. Odwołania od decyzji wydawanych w trakcie postępowania można wnieść z zasady jedynie wraz z odwołaniem od decyzji kończącej postępowanie w sprawie (chyba że w samej decyzji przewidziano możliwość takiego odwołania).

Akt rewidujący Konwencję z dnia 29 listopada 2000 r. nie wnosi zasadniczych zmian w zakresie prawa materialnego. Głównym celem rewizji było dostosowanie istniejących przepisów do wymogów zawartych w Porozumieniu TRIPS z 1994 r., którego Polska jest stroną od lipca 1995 r. (faktycznie przepisy te są wiążące dla naszego kraju od dnia 1 stycznia 2000 r.), i Traktacie o prawie patentowym z 2000 r. (dotyczącym przepisów formalno – proceduralnych w postępowaniu o uzyskanie ochrony na wynalazek) oraz wprowadzenie takich przepisów, które miały na celu usprawnienie i przyspieszenie procedur przed Europejskim Urzędem Patentowym.

Realizując powyższy cel, skumulowano w jednym organie dwa etapy postępowania (poszukiwanie i badanie). Uproszczono szereg przepisów dotyczących, między innymi, postępowania o udzielenie patentu, postępowania sprzeciwowego oraz odwoławczego, przy jednoczesnym przeniesieniu szczegółowych postanowień w tym zakresie do Regulaminu wykonawczego do Konwencji, co umożliwi w przyszłości szybsze dokonywanie niezbędnych zmian tylko na mocy decyzji Rady Administracyjnej. Przewidziano także specjalną procedurę umożliwiającą szybkie dostosowanie przepisów Konwencji do traktatów międzynarodowych oraz ustawodawstwa Unii Europejskiej. Wprowadzono nowe przepisy umożliwiające zastosowanie nadzwyczajnego środka odwoławczego (wniosek o weryfikację decyzji odwoławczych) w przypadku zaistnienia poważnych błędów proceduralnych. Wprowadzono również przepisy umożliwiające centralne tzn. w postępowaniu przed Europejskim Urzędem Patentowym, ograniczenie lub unieważnienie patentu europejskiego *ab initio* na wniosek właściciela patentu. Uproszczono i udoskonalono procedury dotyczące tzw. dalszego prowadzenia postępowania oraz przywrócenia praw. Akt rewizyjny powołał do życia niezależny od Organizacji organ o charakterze politycznym (Konferencję Międzyrządową), którego rolą będzie wytyczanie ogólnych kierunków działania dla Organizacji.

Integralną część Konwencji stanowią, zgodnie z art. 164 ust. 1:

- Regulamin wykonawczy,
- Protokół w sprawie uznawania (dotyczący właściwości sądowej i uznawania decyzji dotyczących prawa do udzielenia patentu europejskiego),
- Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów (dotyczy przywilejów i immunitetów europejskiej organizacji patentowej),
- Protokół w sprawie centralizacji (dotyczący centralizacji europejskiego systemu patentowego i jej wprowadzeniu),
- Protokół w sprawie interpretacji art. 69 (dotyczy interpretacji art. 69 Konwencji o udzielaniu patentów europejskich).

III. Przewidywane skutki prawne, gospodarcze, społeczne, finansowe i polityczne

III.1 Skutki prawne

Stosownie do obowiązującego stanu prawnego uzyskanie patentu w Polsce może nastąpić jedynie poprzez wydanie decyzji w tej sprawie przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, po przeprowadzeniu procedur przewidzianych w ustawie Prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 r. oraz w jej aktach wykonawczych. Z chwilą przystąpienia do Konwencji o udzielaniu patentów europejskich uzyskanie patentu na terytorium Rzeczypospolitej będzie możliwe zarówno na drodze procedury krajowej jak i procedury przed Europejskim Urzędem Patentowym. Konwencja nie nakłada bezpośrednio obowiązku na państwa strony do harmonizacji wewnętrznych ustawodawstw patentowych.

Niemniej jednak zakres ochrony przedmiotowej przyznanej uprawnionemu na podstawie patentu europejskiego musi być we wszystkich państwach stronach taki sam jak patentu krajowego (patent europejski jest traktowany tak jak patent krajowy), gdyż poziom ochrony jaki daje patent europejski ma mieć charakter ponadterytorialny, niezależnie od tego na jakie państwo został on udzielony. Oznacza to w praktyce konieczność ujednolicenia obowiązującego krajowego prawa patentowego. Ustawa Prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 r. spełniła te zadania. Obecnie obowiązujące przepisy prawa patentowego zapewniają, że poziom ochrony przyznany patentem krajowym nie odbiega od poziomu ochrony przyznanego patentem europejskim. Należy podkreślić, że po zakończeniu procedury związanej z udzieleniem patentu europejskiego, patent ten, za wyjątkiem ściśle wskazanych kwestii, które regulowane są przez prawo konwencyjne, podlega ustawodawstwu krajowemu i właściwe stają się wyłącznie organy krajowe.

III.2 Skutki gospodarcze

Z chwilą przystąpienia Polski do Konwencji o udzielaniu patentów europejskich można oczekiwać zwiększenia liczby patentów udzielonych na terytorium Polski w trybie

patentu europejskiego. Nastąpić to jednak może dopiero po 4-5 latach od chwili przystąpienia, ze względu na czas trwania procedury udzielenia patentu przed Europejskim Urzędem Patentowym. Nie można jednak również wykluczyć spadku liczby zgłoszeń załatwianych przez Urząd Patentowy w trybie procedury krajowej. Dotyczy to zarówno zgłoszeń zagranicznych, które będą załatwiane w trybie patentu europejskiego jak i w trybie EURO-PCT.

W ostatnich latach liczba patentów udzielonych w Polsce wynosiła około 2 600 rocznie. Liczba ta może ulec kilkukrotnemu zwiększeniu w przypadku korzystania przez zgłaszających zagranicznych z procedury regionalnej, jaką jest procedura europejska. Oznacza to, że może ona osiągnąć poziom podobny jak w Hiszpanii, na terytorium której udziela się rocznie około 13 000 patentów europejskich. Włączając patenty udzielane na drodze procedury krajowej, oznacza to, że liczba patentów udzielanych rocznie na terytorium Polski może za 4-5 lat wynieść około 14 000.

Liczba zgłoszeń w ostatnich latach kształtowała się odpowiednio na poziomie 6 500-7 200 rocznie (łącznie ze zgłoszeniami w trybie PCT, które weszły w fazę krajową). Po przystąpieniu do Konwencji może ona ulec znacznemu spadkowi, gdyż ochrona na wynalazki zagraniczne będzie uzyskiwana w Polsce na drodze patentu europejskiego. Przewiduje się, że na drodze procedury krajowej, o patent ubiegać się będą jedynie zgłaszający krajowi i to tylko ci, którzy pragną uzyskać ochronę jedynie na terytorium Polski. Szacuje się, że po przystąpieniu do przedmiotowej Konwencji takich zgłoszeń będzie około 1 000 rocznie. Zmiany te spowodują widoczne zmniejszenie obciążenia pracą Urzędu Patentowego po upływie czasu niezbędnego do załatwienia zgłoszeń będących w toku rozpatrywania w chwili wejścia w życie Konwencji. W tym samym okresie nastąpi jednak zwiększenie zakresu zadań Urzędu, wynikających z obsługi administracyjnej związanej, między innymi, z pełnieniem funkcji urzędu przyjmującego dla zgłaszających krajowych, którzy ubiegają się o patent europejski, uzyskaniem przez zgłaszającego ochrony tymczasowej na terenie Polski (wymóg udostępnienia do wiadomości publicznej dostarczonego przez zgłaszającego tłumaczenia zastrzeżeń na język polski), procedurą nadania mocy krajowej dla udzielonego patentu europejskiego (publikacja tłumaczenia na język polski europejskiego opisu patentowego oraz przyjmowanie opłat za ochronę i przekazywanie części tych opłat do Europejskiego Urzędu Patentowego).

Przystępując do Konwencji, Polska uzyska automatycznie szeroki i bezpłatny dostęp do najnowszej informacji o rozwiązaniach technicznych co ma istotne znaczenie dla rozwoju gospodarczego kraju. Polskie Ośrodki Informacji Patentowej (aktualnie 16) zostaną włączone do sieci Patlib (europejskie ośrodki informacji patentowej) i będą miały możliwość uzyskania dofinansowania ze strony Europejskiego Urzędu Patentowego. Obecnie ośrodki te, pomimo posiadania dobrze przygotowanej kadry, nie są w stanie sprostać ani wymaganiom gospodarki ani nauki ze względu na brak odpowiednich środków technicznych.

III.3 Skutki społeczne

Zmniejszenie liczby zgłoszeń zagranicznych rozpatrywanych przez Urząd Patentowy, zarówno tych, które rozpatrywane są obecnie w trybie krajowym jak i tych, które weszły w fazę krajową po zakończeniu procedury PCT, będzie miało wpływ na zapotrzebowanie na usługi rzeczników patentowych, gdyż zgłoszenia te, od momentu związania Polski Konwencją o udzielaniu patentów europejskich, będą załatwiane przez Europejski Urząd Patentowy.

W ostatnich latach do Urzędu wpływało rocznie około 4 500 - 4 900 zgłoszeń zagranicznych, w tym około 3 500-3 700 poprzedzonych procedurą PCT. W sprawach tych istnieje obowiązek reprezentacji przed Europejskim Urzędem Patentowym, który dotyczy osób fizycznych i prawnych nie mających miejsca zamieszkania lub siedziby firmy na terytorium jednej z umawiających się stron. Należy jednak podkreślić, że wybór pełnomocnika do reprezentowania przed Europejskim Urzędem Patentowym zależy od zgłaszającego, w związku z czym, polscy rzecznicy wpisani na listę przedstawicieli europejskich będą posiadali takie same uprawnienia do reprezentacji jak rzecznicy innych państw stron Konwencji.

III.4 Skutki finansowe

Urząd Patentowy w postępowaniu o udzielenie patentu pobiera od zgłaszających opłaty na pokrycie kosztów tego postępowania, a po udzieleniu patentu opłaty za utrzymanie patentu w mocy. Opłaty należą do przychodów budżetowych. Jak wspomniano wyżej, po przystąpieniu do Konwencji, liczba zgłoszeń patentowych ulegnie znacznemu zmniejszeniu, co w konsekwencji spowoduje mniejsze przychody budżetowe z tego tytułu. Wzrosną natomiast wpływy z tytułu pobieranych przez Urząd Patentowy opłat za utrzymanie patentów europejskich w mocy na terytorium Polski i pomimo, że Urząd, stosownie do postanowień Konwencji, zobowiązany będzie do przekazywania 50% tych opłat na rzecz Europejskiej Organizacji Patentowej, to spodziewane kilkukrotne zwiększenie liczby patentów może oznaczać wzrost dochodów budżetowych z tego tytułu, w pełni rekompensujący, a nawet przewyższający, straty spowodowane spadkiem liczby zgłoszeń patentowych. Ten wzrost dochodów będzie pochodził z opłat uzyskiwanych od firm zagranicznych.

Przystąpienie do Konwencji oznacza konieczność jednorazowego wniesienia na rzecz Europejskiej Organizacji Patentowej tzw. początkowego wkładu finansowego, którego wysokość zostanie obliczona przez Europejski Urząd Patentowy po naszym przystąpieniu w oparciu o przewidzianą w Konwencji kalkulację. Według szacunkowych obliczeń kwota ta wyniesie około 500 EUR i powinna być sfinansowana ze środków budżetowych.

III.5 Skutki polityczne

Poza zobowiązaniami wynikającymi z postanowień wspomnianego wyżej Układu Europejskiego celowość i potrzeba związania Polski Konwencją o udzielaniu patentów europejskich uzasadnia również fakt, że przynależność do Konwencji i powołanej przez nią Europejskiej Organizacji Patentowej stanowi część *acquis communautaire*, w związku z czym

ratyfikacja Aktu rewidującego stanowi niezbędny element w staraniach Polski o członkostwo w Unii Europejskiej.

IV. Uzasadnienie trybu ratyfikacji Konwencji

Z faktu, że związanie Rzeczypospolitej Polskiej Aktem rewidującym Konwencję o udzielaniu patentów europejskich z dnia 29 listopada 2000 r.:

- dotyczy członkostwa w organizacji międzynarodowej, jaką jest Europejska Organizacja Patentowa, oraz
- dotyczy spraw uregulowanych w ustawie Prawo własności przemysłowej i wymagać będzie wprowadzenia dodatkowych regulacji ustawowych w prawie wewnętrznym,
- dotyczy przywilejów i immunitetów Europejskiej Organizacji Patentowej i jej funkcjonariuszy,

wynika, że ratyfikacja wyczerpuje przesłanki określone w art. 89 ust. 1 pkt 3) i pkt 5) Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. Co oznacza, że ratyfikacja przez Rzeczpospolitą Polską Aktu rewidującego Konwencję o udzielaniu patentów europejskich, wymaga uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie.

V. ŚRODKI PRAWNE NIEZBĘDNE DO WYKONANIA PO RATYFIKACJI KONWENCJI

Ratyfikowanie przez Polskę Aktu rewidującego Konwencję o udzielaniu patentów europejskich będzie wymagało ustawowego uregulowania kwestii pozostawionych przez Konwencję do decyzji umawiających się stron. Należą do nich m.in. kwestie dotyczące: dokonywania europejskich zgłoszeń patentowych w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, warunków udzielenia ochrony tymczasowej, obowiązku wniesienia tłumaczenia opisu patentowego na język polski oraz opłat za publikację opisu, zabezpieczenia praw osób trzecich, wymagalność opłat za utrzymanie ochrony, zamian europejskiego zgłoszenia patentowego na zgłoszenie krajowe czy ochrony równoległej, które nie są uregulowane w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej oraz przepisach wykonawczych.

W związku z powyższym został opracowany i uzgodniony międzyresortowo oraz był przedmiotem prac Komisji Prawniczej projekt ustawy w sprawie dokonywania europejskich zgłoszeń patentowych oraz skutków patentu europejskiego w Rzeczypospolitej Polskiej, którego celem jest uregulowanie kwestii wymienionych wyżej. Projekt ten został zarekomendowany Radzie Ministrów przez Komitet Integracji Europejskiej i będzie przedmiotem rozpatrzenia przez Radę Ministrów w możliwie najszybszym czasie. Na tym etapie ma on charakter dokumentu informacyjnego.

Nie przewiduje się zgłaszania tekstów zastrzeżeń, deklaracji lub sprzeciwów, złożonych przez stronę polską ani inne umawiające się strony.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekt. Min. DH/1668/2002/DPE/MK

Warszawa, 13 czerwca 2002 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Aktu z dnia 29 listopada 2000 r. rewidującego Konwencję o udzielaniu patentów europejskich do ratyfikacji, z prawem Unii Europejskiej wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106 poz. 494), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem uchwały (pismo nr RM-10-111-02, RM-111-112-02) uprzejmie informuję, że nie zgłaszam uwag.

W odniesieniu do Aktu rewidującego Konwencję o udzielaniu patentów europejskich, pozwalam sobie zająć następujące stanowisko:

Akt rewidujący Konwencję o udzielaniu patentów europejskich jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Wszystkie kraje członkowskie Unii Europejskiej są stronami Europejskiej Konwencji Patentowej. Polska jakkolwiek przystępuje do Aktu rewidującego, to do czasu wejścia tego Aktu w życie, będzie związana przepisami Europejskiej Konwencji Patentowej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

Pan Jacek Piechota
Minister Gospodarki

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 17 lipca 2002 r.

Cena 0,57 zł + 22% VAT

